

Gud - ute og Gud - inne

Av Per Henrik Gullfoss
gullfoss@hebb.no

Vi har så lenge levd med Gud som en fader der ute. En kraft som ser på oss med sitt altomfattende strenge eller kjærlighetsfylte øye. Kanskje har han undret seg over hva vi holder på med, eller gledet seg over å erfare og oppleve jordisk liv gjennom oss. Vår virkelighet er preget av

kontrast og motsetninger, så det er kanskje ikke rart at vi har delt det guddommelige i to, akkurat som vi har to kjønn blant menneskene.

Gud der ute har i stor grad blitt til hankjønn, mens Gud inne i oss er blitt til hunkjønn. På samme måte som Gud der ute i himmelrommet

og det store universet er blitt hankjønn, og Gud i det fysiske og inne i selve det jordiske skaperverket (naturen) er blitt hunkjønn.

*Gud der ute har i stor grad
blitt til hankjønn,
mens Gud inne i oss er
blitt til hunkjønn.*

illustrasjonsfoto: Colourbox.no

Kanskje er det også slik at det vi kaller Gud har to måter å bevege og utfolde seg på, som vi mennesker kan forstå som deling i hankjønn og hunkjønn, eller Yin og Yang som det heter i Taoismen. Den ene biten av Gud er kanskje den som utfolder seg, ekspanderer på samme måte som universet ekspanderer og erfarer seg selv og sin kraft gjennom nettopp denne utforskende oppdagelsen. Den andre biten av Gud er den som allerede er inne. Den som er i oss og som er i stand til å ta i mot og la seg befrukte av alt som skjer der ute. I menneskets seksualitet, som er et fysisk speil av selve skaperakten, er det jo slik. Mannen utforsker og trenger inn i kvinnekroppen og gir av seg selv (sin sæd/skaperkraft) for slik å holde slektenes hjul i gang så selve oppdagelsen og utvidelsen av livet går videre. Kvinnen tar i mot og rommer mannen kraft. I henne smelter det sammen med

individuelle jeg skulle finne sted og skyte fart. Samtidig er det klart at gudinnen, det feminine og det indre, på en måte har blitt oversett eller betraktet som litt annenrangs.

Bare det å ha et bilde av den absolutte Gud som en mann, må jo selvfølgelig få det individuelt feminine til å oppleve at man i høyden kan bli en god nummer to. En viktig del av den nye bevissthet som vokser frem er å skape en ny balanse og harmoni mellom Gud der ute og Gud her inne. Mellom Gud som himmel og den spirituelle verden og Gud som jord og den fysiske verden.

Men det hjelper ikke på denne balansen å flytte all bevissthet til det indre og den indre guddommelighet og glemme Gud der ute! Veien til enhet og virkelig spiritualitet går like mye gjennom det ytre og det individuelle, som gjennom det indre og enheten. Så lenge

den gudinneløse guden (religioner) eller den gudløse gudinnen (materialismen). Så nettopp gjennom å ta utfordringen med å stå i spenningsfeltet mellom disse motsetningene, er det vi skaper døråpninger for et helt nytt sprang i menneskets indre og ytre opplevelse av virkelighet.

De som går foran i det kvantespranget av bevissthet og utvikling vi som individer og menneskehet står foran muligheten til, er nettopp de som er villige til å stå i døråpningen mellom det indre og det ytre. I konfliktsonen mellom det jordiske og det himmelske.

I så lang tid har menneskets vei mot det guddommelige vært å frigjøre seg fra samfunnet og det fysiske, for å kunne åpne seg for det åndelige. Dette er fortsatt en fin og farbar vei for mange, men de som ønsker å være med og bidra til det kollektive spranget vi tar, er kanskje

”Vi kan elske vår kropp og vår sjel. Vi kan nyte gudinnens overflod, raushet og gaver, samtidig som vi tar i mot den guddommelige kraft og lar oss inspirere til skapelse og ekspansjon.”

egget og slik begynner skapelsen av det nye liv som hun ca. 9 måneder senere vil føde i den ytre verden som et nytt lite liv. På en måte har derfor kvinner hatt lettest tilgang til den indre Gud, mens menn har hatt lettest tilgang til den ytre Gud. Hele vår kultur er dominert av den maskuline opplevelsen av virkeligheten.

Vi er fanget i det ytre, noe som også kalles materialisme. De siste to til fem tusen år er blitt dominert av menn og det maskuline og utadgående element. Vi kan kanskje også si at den maskuline Gud er Gud som individ, mens den feminine Gud er Gud som enhet. Mennesket har også gått gjennom en lang prosess av utvikling av jeget og kamp for individets verdi og rettigheter. Det kan virke som om det har vært en ubalanse, som kanskje har vært nødvendig for at denne utviklingen av det

Gud her inne er atskilt fra Gud der ute, så må med nødvendighet ubalansen og splittelsen vedvare.

Vi arbeider med å helbrede denne splittelsen av vår åndelige essens på mange måter. Vi kan søke å skape balanse mellom menn og kvinner, eller mellom det maskuline og feminine i oss selv. Vi kan prøve å leve i den fysiske og den åndelige dimensjon på samme tid.

Vi kan elske vår kropp og vår sjel. Vi kan nyte gudinnens overflod, raushet og gaver, samtidig som vi tar i mot den guddommelige kraft og lar oss inspirere til skapelse og ekspansjon. På den åndelige sti er det slik at den indre gudinne er den som kan ta i mot den ytre Gud. Hvis vi ikke har gudinnen i vårt hjerte, så forblir vi ufruktbare selv om Guds kraft prøver å befrukte oss. Og hvis vi ikke er i kontakt med Guds kraft, så kan gudinnen i oss være så åpen og fruktbar hun bare vil, men ingen kommer til og befrukter henne. Mange snakker om å gi av seg selv. Andre snakker om åpenhet for å ta i mot. Åndelighet er å søke å være i disse to bevegelsene samtidig. Som vi gir, tar vi i mot. Og som vi tar i mot vil vi automatisk gi.

Skal vi leve et jordisk liv og nyte velstand og den ytre verden? Eller skal vi leve et åndelig liv og fokusere på stillhet, fravær av begjær og beskjedenhet? Min forståelse er at dette ikke egentlig er motsetninger. Men vi møter store krav fordi den ytre verden er så preget av

ikke alltid de som er mest åndelige og fri fra det jordiske, men de som har mot og villighet til å stå i det tomrommet som har oppstått mellom Gud ute og Gud inne og føre de sammen.

Det er de av dere som finner dyp mening og tilfredshet i å være en del av dette arbeidet og denne prosessen som er vår tids sjamaner, høyesteprester og prestinner.

En takk til alle dere som tar utfordringen med å forene personlig og upersonlig kjærlighet. Som tar utfordringen med å leve i den verdslige og den åndelige verden. Som er villig til å kjenne på forvirringen mellom å være i og verdsette det fysiske som kropp, handling og overflod, og samtidig verdsette sjel og stillhet. Så mange av dere føler kanskje smerten ved å være utilstrekkelige og tilkortkomne.

Sett fra min synsvinkel er det nettopp dere som er villige til å stå i dette feltet og føle dere både inspirert og hjelpeløse, både entusiastiske og selvkritiske, som gjør noe av det aller viktigste og største i det øyeblikket som utfolder seg på jorden her og nå.

Det er dere som bærer frem den nye bevissthet og dermed både har den store glede og den store utfordring av å brøyte rydning i nytt og ukjent terreng.

Takk til dere, som også har den store utfordring å skulle være ydmyke og stolte over dere selv på en gang. Takk. •

*Veien til enhet og virkelig spiritualitet går like
mye gjennom det ytre og det individuelle,
som gjennom det indre og enheten.*